

povinnost dávková nemusí býti poměrná, t. j. nemusí stoupati jen v poměru s jejím základem, nýbrž ponechává pravidlům stanoviti výši dávky progressivně a určité základy dávkové osvoboditi od dávky vůbec.

Důsledkem toho je, že § 16 městského statutu epavského, pokud ukládal členům obce poměrné (*verhältnismäßig*) účastenství na břemenech obecních — a pokud tím snad skutečně mínil zatížení stejnoměrné — pozbyl podle § 57 zák. č. 329/21 Sb. platnosti co do břemen obecních, tímto zákonem upravených. Na věci nic nemění, že předpis ten není uveden ve vl. nař. č. 143/22 Sb. k § 57 mezi normami, jež zákonem č. 329/21 Sb. pozbývají platnosti, neboť otázku, pozbyla-li ta která norma novým předpisem platnosti, dlužno posouditi za použití zásady *lex posterior derogat priori* ze srovnání obou těchto norem, při čemž je nerozhodno, byla-li novým zákonem starší norma zrušena výslovně či nikoli.

Zákon č. 329/21 Sb., budující i co do dávek na principu progressivního zdanění, nemá o dávce z nájemného odchylného ustanovení. Dlužno proto míti zato, že progressivní zdanění platí i pro tuto dávku. Finanční věda, vycházející z toho, že z nákladu vynaloženého na bydlení lze usuzovati na určitý důchod nájemníkův, připouští v zájmu daňové spravedlnosti progressivní daňovou sazbu a osvobození nejmenších základů dávky vůbec i u dávky z nájemného, berouc zřetel na poplatnickou únosnost mezi nájemníky co do nákladů vynaložených na bydlení v poměru k nutné jejich potřebě (Drachovský str. 41, Myrbach str. 345, Engländer-Schránil str. 330).

Nález z 21. ledna 1938 č. 15.563/37.

Uznání válečným poškozcem a přiznání důchodu neváže zákon podmínkou, že následek poranění nebo nemoci nastal v určité lhůtě po poranění nebo onemocnění.

Zákon ze dne 20. února 1920 č. 142 Sb. z. a n. o požitcích válečných poškozců stanoví v § 1, že »váleční poškozenci světové války (§ 1 zákona ze dne 8. dubna 1919 č. 199 Sb. z. a n.) mají nárok na požitky z pokladny státní podle ustanovení tohoto zákona.«

Dlužno proto otázku, kdo jest válečným poškozcem a komu přísluší nárok na požitky upravené zákonem č. 142/1920 Sb., posuzovati podle zákona č. 199/1919 Sb. o organizaci péče o válečné poškozence, na který je v cit. § 1 výslovně poukázáno. Tento pak praví v § 1: »Válečnými poškozenci podle tohoto zákona jsou: a) invalidé, t. j. státní příslušníci Československé republiky, jichž pracovní schopnost byla dočasně nebo trvale snížena, nebo kteří jí úplně pozbyli, a to pro poranění nebo nemoc získanou nebo zhoršenou 1. ve službě vojenské...« Zákon tu mimo československé státní občanství stanoví dva předpoklady, aby někdo mohl býti uznán za válečného poškozence, a to jednak, že dotyčná osoba utrpěla ve službě vojenské poranění, pokud se týče přivedla si

v této službě nemoc nebo zhoršení nemoci, a dále, že tímto poraněním, pokud se týče touto nemocí, byla pracovní schopnost osoby té dočasně nebo trvale snížena, pokud se týče že osoba taková tímto zraněním, pokud se týče touto nemocí, úplně pozbyla pracovní schopnosti. Může tedy býti za válečného poškozence uznán jen ten, a může býti důchod podle zák. č. 142/1920 Sb. přiznán jen tomu, u něhož jsou obě tyto podmínky splněny, a teprve tehdy, když je tomu tak. Že by zákon snad chtěl uznání válečným poškozencem a přiznání důchodu vázati podmínkou, že následek poranění nebo nemoci, t. j. snížení nebo ztráta pracovní schopnosti, musí nastati v určité lhůtě po zranění nebo onemocnění, nelze ze zákona vyvoditi. Nelze proto za »událost zakládající nárok na důchod«, o které mluví § 28 zák. č. 142/1920 Sb., pokládati jediné válečné poškození (poranění, nemoc), způsobené vojenskou službou válečnou samo o sobě — i když toto jest základním předpokladem pro nárok na požitky válečného poškozence — nýbrž jest nutno míti za to, že tento nárok jest dán teprve tehdy, když jsou splněny i všechny další předpoklady, na kterých přiznání důchodu jest podle zákona závislé.

Zákon užívá slov »událost nárok zakládající« i v §§ 11, 13, 15, 20, 21 a 29. V těchto paragrafech míní zákon událostí nárok zakládající vždy onu skutečnost, která je nutným předpokladem vzniku nároku na důchod. I v § 28, odst. 2 užívá slov těch ve stejném smyslu: míní společnost, jež je nutným předpokladem vzniku nároku. Okolnost, že v dříve citovaných paragrafech předpokladem tím byla smrt, nezvěstnost, poranění či nemoc invalidova, nedokazuje ještě, že slova ta v § 28 mají na mysli zase jen smrt atd., když slov těch použito v paragrafu, jednajícím o lhůtách k přihlášení nároků vůbec, a když nároky ty jsou vázány u invalidů též určitým stupněm snížení, pokud se týče ztrátou pracovní schopnosti. Tomu svědčí také předpis § 8 zák. č. 142/1920 ve znění zák. č. 39/1922 Sb., kde je řečeno, že při menší ztrátě výdělečné schopnosti, než jest stanovena v odst. 1 tohoto §, »vzniká« invalidovi nárok na částečný důchod invalidní atd. Tím projevili zákon, že nárok »vznikl« teprve tehdy, nastala-li neschopnost k výdělku takového stupně, jak jest blíže v cit. paragrafu stanoveno.

Nález z 22. ledna 1938 č. 4001/35-4.

Doba, kdy se udál pojistný případ, je rozhodující pro otázku, podle kterého znění pojišťovacího zákona jest posuzovati nárok nemocenské pojišťovny na náhradu podpůrného nákladu ve smyslu § 20, odst. 2 poj. zák.

Vládní nařízení ze dne 15. června 1934 č. 112/1934 Sb., jímž závazek zaměstnavatelův k náhradě podpůrného nákladu byl omezen nejvýše do částky 1000 Kč, nabylo účinnosti dnem 1. července 1934. V konkrétním případě nastal předpoklad nároku na dávky vůči pojišťovně, t. j. pojistný případ, již v březnu 1934, tedy ještě před účinností novely č. 112/1934 Sb. Doba pak, kdy se